

Temamøde om Verden set fra Aarhus vest – unges perspektiver

Foreningernes Hus, 15.11.2011

Velkomst v/ Arngeir Langås

Præsentation af programmet v/ Malene Fenger-Grøndahl

Imam Abdi Aziz Mowlanaa, Somali Community in Denmark:

Det er godt at være ung og de unge har en god fremtid. Mange unge gør noget fornuftigt og går i den gode retning. Det vigtigste i livet er unge, ifølge koranen. Når vi dør kommer spørgsmålet, hvad har du gjort som ung? Unge skal gøre noget godt for samfundet, siger koranen, for de har masser af energi og skal bruge den positivt.

Præst Hanne Jul Jakobsen, Møllevangskirken:

Kristendommen og islam har et fælles udgangspunkt: Mennesket er skabt, derfor værdifuldt, og det giver os ansvar for hinanden. Der står ikke ret meget om unge i bibelen, men kristendommen siger meget om unges situation. Her er Pixibogudgaven:

1. Statement: Du er elsket. Du skal ikke præstere noget for at få del i Guds kærlighed, intet kan lave om på det.
2. Du skal ikke være anderledes. Nogle kæmper med selvværdet. Til dem er der et godt budskab, at Gud elsker dig som du er, og man skal ikke føle sig forkerte.
3. Du er fri. Kristendommen handler ikke om et set regler, men frihed til at leve i respekt, frihed forbundet med kærlighed til Gud og næsten.
4. Du får et ansvar. Det betyder noget, hvad du gør. Vi har en forpligtelse overfor hinanden, fællesskabet. Tidsånden lægger naturligt vægten på os selv, men livet drejer sig om den anden.

Malene: Nu har vi hørt noget godt om energi, muligheder, kærlighed, ansvar.

Paneldebat:

Janni Nielsen, næstformand i Red Barnet ungdom:

Jeg er ikke opvokset i Aarhus V, så jeg vil forsøge et nationalt perspektiv. Jeg er frivillig i et udvalg som arbejder for at gøre Red Barnet Ungdoms arbejde rettighedsbaseret. Art 12 i Børnekonventionen handler om at inddrage barnet i alle beslutninger, der vedrører deres liv. Det er en udfordring, men der er store muligheder i det. Jeg har boet i Hasle i 6 år. Der har jeg en muslimsk venskabsfamilie, og en pakistansk "lillesøster" på 4. år. Selv er jeg etnisk dansk, fra Sjælland. Jeg har lært allermost i foreningslivet og Red Barnet Ungdom, der har jeg fundet selvtillid.

Fra mit kvarter er der udsigt til et byggeri med masser af ældre som sidder i deres stue og læser avisen alene hele dagen. Der er også udenlandske familier, men jeg snakker næsten aldrig med dem. Jeg har heller ingen kontakt til kollegiet med de danske og udenlandske studerende.

Vi lever en form for parallelle liv. Det bør udfordres lige nu. Ligeværdigt samvær og brobygning er vigtigt. Jeg tror vi kan lære af hinandens perspektiver og få noget godt ud af at tilbringe tid sammen. Min lillesøster igennem projektet Barnets Ven (Red Barnet Ungdom) på 14 år går op i venner, familie, tøj og Justin Bieber. Vi snakker om vores fordomme og de falder til jorden i vore samtaler én til en. Vi mødes løbende og skal begge to planlægge, hvad vi vil lave sammen og vores relation er ret ligeværdig. Barnets Ven er et ud af flere særligt ligeværdigt og nærværende projekter, set i forhold til foreningsaktiviteter, hvor der er en tydelig afsender og modtager og dermed en mindre ligeværdig og inddragende relation.

I foreningslivet kan vi tage udgangspunkt i børn som har ressourcer i udgangspunktet. Min lillesøster opleves som besværlig fordi hun kræver at blive taget alvorligt. Det er fedt. For hun vil gerne være en god pige og bidrage med hendes energi.

Vi i foreningslivet skal fokusere på det børnene allerede kan frem for det, de i forvejen kæmper med og er stemplet for. De er f.eks. meget ansvarlige overfor familien. Hvis de ses på som potentielt problem, er det det vi får. De er eksperter på deres liv. De har deres erfaringer. Det er svært at deltage og bidrage aktivt hvis der ikke er åbnet op for at de kan bidrage konstruktivt. Det man forventer, er det man får. Hvis man ikke anerkender børn, for dem de er, så er det børn, der ikke føler sig anerkendt, som man får. Det handler om hvordan vi møder hinanden. Kommer vi for at belære dem eller viser vi oprigtig interesse i at møde dem og forstå dem?

Kenan Koyluoglu, Dialogforum i Århus, HD regnskab og bogføring fra Aarhus universitet

Tak for at jeg måtte komme her i dag. Jeg er aktivmedlem af Dialogforum Århus, som er stiftet i 2007 af herboende unge med tyrkisk baggrund. Formålet er at gå i dialog og udvikle gensidig respekt og forståelse uanset hvad man har af uddannelse, holdninger eller religion. Vi som Dialog Forum tager udgangspunkt i mennesket i dialogen. Det vi har fælles er, at vi er mennesker, det er det der tæller og andet har ingen betydning for dialogen. Vi arbejder for at bryde fordomme overfor nydanskere. Vi tror vi som Dialog Forum at vi kan bidrage positivt til integrationsprocessen.

Jeg vil tale lidt om synet på Aarhus Vest hvad det angår uddannelse. Jeg arbejder indenfor en privatskole, så jeg tager udgangspunkt i uddannelse. For få år tilbage betød uddannelse ikke så meget blandt nydanskere i Danmark fordi man ikke havde forbilleder. Faderen var landmand, her blev han pizzamand, mor var hjemmeværende og hjemmegående i Danmark. Faderen og moderen har ikke kunne bidrage særligt meget for børnene, hvad det angår uddannelse. Nogle har taget sig sammen gennem de sidste pr. år og har fået sig en uddannelse. I dag læser flere til advokat, læge osv. og er gode forbilleder for de kommende nydanske elever. Selvtilliden har ligeledes svigtet nydanskere gennem uddannelse, hvilket er brudt med forbillederne og deres vejledninger.

Vi skal ikke på bistand eller være til byrde for samfundet, vi skal uddanne os og bidrage positivt til samfundet vi er en del af. Jeg står til rådighed som vejleder for de unge der ønsker hjælp. Det er vigtigt at få en uddannelse, vi skal få hinanden op at stå og få hinanden igennem systemet. Det er uddannelse der løser problemer, det er derfor vigtigt at satse uddannelse.

Der har altid været os og dem. Det har ført til os og dem (nydanskere og etniske danskere) fordi man ikke har kendt hinanden tilstrækkeligt til at være os. Når integrationsprocessen er vellykket er der ikke os og dem, kun os. Vi skal tage et opgør med fordommene i samfundet og skabe et samfund med kun "os" og ikke "os og "dem".

Der er 3 måder at indgå i et samfund på, assimilation, segregation og integration.

Assimilation handler om, at man giver det hele fra sig, forsøger at skaffe det nye. Det synes vi ikke om i Dialog Forum. Jeg er ikke enig med Søren Pind. Du kan give så meget fra dig, men du kan ikke ændre dig til at være en anden person. Rent fysisk vil man altid blive udelukket. Identitetsproblemer vil også opstå i denne fase, hvilke vil føre til problemer på længere sigt og individet.

Segregation handler om at man ikke kendes ved de værdier der er i samfundet og dette fører til radikalisme, hvilket vi heller ikke synes om.

Vi går ind for **integration**, hvilket er at man beholder sine værdier og normer, men tilegner sig stadigvæk samfundet og er en del af samfundet. Det handler om at være som man er og samtidigt også være en bidragende del af samfundet.

Senay Arikan, medlem af Nydansk Ungdomsråd og cand mag i politisk filosofi

Jeg er medlem af Nydansk ungdomsråd, som er et led mellem myndigheder og unge nydanskere. Vi kasserer begrebet **integration**, og snakker i stedet for om **inklusion**.

Angående demokratiet, vi vil engagere flest muligt. Vi fejrede grundloven. Vi gik videre da der var folketingsvalg. Mange religiøse nydanskere mente der ikke skulle stemmes. Vi satte en kampagne i gang for at få alle til at stemme. Vi arbejder for "Vores land, vores valg", ikke Mit Land Mit valg.

Vi har skabt en dynamik omkring valgdeltagelsen blandt nydanskere.

Jeg er født i 1982 og opvokset i Gellerup med fed udsigt til Århus bugt. Vi var ni piger og en dreng, så vi var noget af en byrde for velfærden! Min far kom i 1974 til Køge som gæstearbejder, hvorefter han fandt vejen til Aarhus. Mange af mine søskende startede på denne skole hvor vi er i dag, den gamle Nordgårdsskolen. Hvor var det en god tid da jeg voksede op her i Brabrand! Mine forældre valgte at flytte mig til Viby. Fra 7.klasse var der fester osv, og det brød nogle komfortzoner hos min familie. Men hvordan ændrer man værdier på hjemmefronten? Der hvor der var mest inklusion var Gellerup, en globaliseret verden som Danmark savner i dag!

Nørrebro er blevet kåret til et af de fem bedste steder at besøge i verden.

I forhold til mit muslimske afsæt: Jeg har valgt at gøre noget ved den mediediskurs. Det er et skønt område her i Gellerup, og de etniske og religiøse forskelle her giver os større mulighed for at gå ud over vores baggrunde og komfortzoner. Dialog ser jeg som det at sidde ved siden af hinanden og kigge på hinanden.

Mustafa Yama, medstifter af Unge 4 Unge

Jeg har boet i Gellerup, men nu bor jeg i Rosenhøj. I sin tid har jeg været ansat i Kontaktstedet, og Unge4Unge, og Somali Community's ungdomsafdeling.

For nogle dage siden diskuterede vi unge meget om religion og det danske samfund. Lige nu ses mange somaliere som terrorister. De unge har det meget skidt med det. Men vi har forsøgt at gøre noget ved det. Når nogle kommer med jokes om det, provokerer det mange af os unge, som prøver at bidrage positivt til samfundet. Vores snakke var gode og konklusionen var: "Vi ved hvem vi er, lad os være ligeglade med de andres syn på os." Mange her er velfungerende, går i skole og er stærke uddannelsesmæssigt. Men der er problemstillinger. Hash er det største problem. Nogle sælger, andre ryger. Kommer man det til livs bliver Gellerup et bedre sted for unge og ældre. Hvis vi sammen laver en demonstration mod hash, også kirken, vil vi lykkes. Men at sende det til politiet vil ikke lykkes. Men kommer det fra borgerne går det godt. Hvis vi ikke stopper det får vi mange problemer, deres dagligdag vil ikke

hænge sammen. Gellerup kan være det bedste sted at være. Mange unge samler penge ind til andre mennesker, som for eksempel de nødlidende i Somalia. Det er en mindre gruppe, som ikke passer så godt ind.

Malene: Så er der tid for snak ved bordene. Vi skal dele vores tanker om disse ting og formulere et skarpt spørgsmål til paneldeltagerne fra hvert bord.

1. Spørgsmål til Mustafa:

Ellen Skov Birk: Holdt I møde kun med somaliske unge?

MY: Ja.

ESK: Kunne det være interessant for andre også?

2. Spørgsmål: Bruger man hash pga diskrimination?

MY: Nej. Hash er noget for sig selv. Diskrimination af somaliere er et eget tema. Blandt alle unge ryges der hash.

Malene: Undersøgelser fra Norge viser at man drikker mindre i klasser hvor der er mange muslimer.

3. Hvilke årsager er der til at unge ikke klarer sig i samfundet?

Senay: Drengene har de største problemer, med at skabe en ny identitet. Anerkendelsesproblemet. De har en anden tilgang til verden. Intuitivt vil jeg sige: De har en form for magtkamp sig imellem. Jeg tror det handler om individers større mistillid til systemet. Vi bør droppe at sætte dem i offerrollen. Det kan vi

tit komme til at være for gode til. Nogle har brug for lidt ekstra hjælp, men andre har måske ikke. De stærkere herude har opgaven at løfte drengene her også. Forældre har også en opgave. Man skal anerkende dem mere.

Kenan: De fleste nydanskere oplever identitetsproblemer i samfundet, de kan ikke bestemme sig for hvem de er. Er man den samme derhjemme og udenfor? Det er den første problemstilling der skal løses. Kan man svare på spørgsmålet, løser man problemet. Selvtillid er et andet problem. Nydanskere har generelt genne tiden ikke troet på sig selv, dette kan stadigvæk ses rundt omkring hvad det angår at tage en uddannelse. For at få opmærksom har hærværk osv. været fremragende, da man ikke har taget en uddannelse og på denne måde fået opmærksomhed. Der hjemme har man ikke en far og mor som kan give støtte til de forskellige fag som f.eks i matematik for nydanskere, hvilket er anderledes med etniske danskere. Hovedproblematikken ligger der hjemme, da det er der hjemme der opbygges en del af selvtilliden og identiteten, vis den tilstrækkelige støtte og opmærksomhed ikke gives børnene der hjemme vil børnene automatisk søge hjælp andre steder og være ensom.

Malene: Der er også en søskendeeffekt. Klarer den ene sig godt gør også de andre det. Den konkrete hjælp. At have en mor eller far som bakker en op. Kom nu, jeg kan ikke, men du kan.

Janni: Mange har dårlige erfaringer og er blevet skuffet mange gange. Det fører til en generel mistillid. Har man konkrete redskaber hjemmefra, for eksempel hvordan man håndterer konflikter? Hvis ikke børnene og de unge lærer det hjemmefra, så må vi tilbyde dem en mulighed for at blive stærkere i netop det. Mange bedømmes ud fra ting, som de ikke nødvendigvis selv kan gøre noget ved, i skolen.

Sami: Vi glemmer, hvad det er de kan, hvad de er gode til. Det handler om at se potentialet. Når man spørger sig: hvem er jeg, er det også en positiv drivkraft.

Walid: Der er forskel mellem indvandrere da jeg var ung og nu. De mangler jo ingenting af rådgivning og fritidsaktiviteter nu. Hvad er forskellen nu?

Kenan: Jeg fik ikke som sådan hjælp eller vejledning der hjemme, jeg var bare god til fagene i folkeskolen og havde nogen fremragende lærere. Jeg tog gymnasiet, man skulle jo lave et og jeg tænkte mon ikke det er den vej jeg skal gå og derfor valgte jeg gymnasiet. På gymnasiet begyndte jeg at tænke: Hvad vil jeg? Svaret var; Jeg vil tage en uddannelse, være en del af samfundet og bidrage positivt til samfundet. I dag er der forbilleder der giver en hjælpende hånd og støtter i gennem uddannelsen og livet. Jeg har været lidt uheldig og heldig på visse punkter.

Janni: Jeg kommer ikke fra en akademisk familie. Nogle af mine lærere troede på mig og det, jeg bidrog med. Med en følelse af, at man kan bidrage med noget, kommer motivationen til at gøre mere, det var vigtigt at andre syntes jeg kunne bidrage med noget. Ingen har båret mig igennem.

Senay: Tak for spørgsmål. Det har ikke ændret sig her, der er bare flyttet nye folk til og fra. Det er de unge, der løfter herude, og de løfter også de ældre. At være frivillig har udgjort en stor forskel for mig. Ingen har forklaret mig det, jeg har erfaret hvordan verden er. Jeg tror man lever trygt her i Gellerup.

Malene: Nogen har holdt spejlet og sagt hvad I kunne. Anerkendelse... Jeg har overhovedet ikke brudt med landsbyen.

Spørgsmål: Når der er så mange etniske grupper, der gør noget for sig selv... der er hierarkier, egne spilleregler. Hvad kan de stærke grupper her gøre fælles og for alle og på tværs her?

Senay: Det er en god problemstilling. Mange grupper kan klare sig godt i generation efter generation, men der er ikke noget på tværs. Hvad kan vi selv gøre for at bryde den sociale eksklusion? Ungdom må gøre det. Vi skal være bedre til at inkludere hinanden på tværs. Det er vigtigt på arbejdsmarkedet. Vi

skal være bedre til at være nysgerrige på hinanden. Hvordan håndterer somaliere, palæstinensere disse ting? Netværksgrupper kan være tingen.

Janni: Dette arrangement er et godt eksempel. Der kan laves kæmpe arrangementer på tværs.

Kenan: At tage sig sammen til at gøre noget indenfor omgangskredsen har taget sin tid og begyndte ca. ved år 2000'ende. Det startede med at man vil gøre noget indenfor sin egen kreds hvilket har taget sin tid. Det næste og kommende er at man bevæger sig ud fra omgangskredsen og arbejder på tværs af foreninger og organisationer, hvilket har sin tid. Dialog på tværs af foreninger og organisationer vil hvad jeg tror komme med tiden, det hele er selvfølgelig afhængig af at man kender hinanden og danner et netværk. Som Dialog Forum vil vi ikke udelukke nogen form for samarbejde, vores panel er et skridt og alt har sin tid.

Sami: Foreningernes Hus er i sig selv et skridt. Man kan efterhånden samles om interesser, ikke etnicitet.

Ditte: Der eksisterer et fælles projekt omkring lektiehjælp, men det har ustabil bemanning. Kunne man starte her? Det er hverdag, ikke noget opsigtsvækkende.

Sami: Der er et kæmpe projekt på Tusindfryd, to timer hver dag, og de har meget brug for lektiehjælpere!

Spørgsmål: Medierne; hvordan får man de positive historier ud? Til de store medier, og ikke kun på en hjemmeside. Og også de positive historier?

Malene: Der var et interview med Senay i JP Aarhus.

Senay: Man skal sørge for at der er en større repræsentativitet af kilder blandt journalisterne. I Nydansk Ungdomsråd har vi et register over informanter, der er bedre til at opfange signaler end ambulancer her. I øvrigt kan man skrive læserbreve og anerkende hinanden i dem.

Janni: Det gælder om, at proaktivt holde fast i den gode historie og være bevidst om, hvad ens udtalelser bidrager til. Og fastholde retten til at læse igennem interviewet inden det kommer i medierne.

Kenan: Min opfattelse af det regnskabsmæssige hvad det angår medierne sælger de positive historier ikke. Det er altid de negative der tiltrækker opmærksom og sælger. Vi skal være gode til at skrive læserbreve og deltager i diskussioner der er på de forskellige mediers hjemmesider. Det hele afhænger faktisk af at gå i dialog med hinanden og kende hinanden.

Kommentar: Sensationer, kunne man ikke få noget ikke-sensationelt frem? I Dokumania, et mere nuanceret billede!

Janni: Det er den strømning man skal udfordre. Gerne indefra, som journalister.

Helle: Jeg er uddannet journalist, fordi jeg var træt af billedet her. Aarhus Weekend kom på besøg: Det var jo ikke som vi troede! "Hvordan bekæmper de hinanden?" Der er så mange positive ting, men opad bakke. Skulle vi lave fake-historier som TV2 må dementere? ☺ You Tube. Give "I Danmark er jeg født..."-bogen med de positive facts om nydanskere til ens egne familiemedlemmer, som dyrker historierne fra Dansk Folkeparti.

A.Gammelgaard: Hvordan kan man lave netværk på tværs af en selv, helt konkret, hvor, om hvad?

Janni: Ved for eksempel at bakke om op venskabfamilieprojektet, ikke fordi den ene part skal støttes, men for at mødes ligeværdigt. Det burde være en obligatorisk mulighed for alle familier. Sheikh, Esben og jeg laver det.

Senay: Jeg indgår i de mærkeligste netværk. Det handler ikke bare om at finde et tema, men at starte en relation til nogen, hvordan opbygge en tillid. Vi har fordomme som mennesker. Etnicitet, køn og alder blænder os. Vi burde måske lytte til hinanden. Skabe tillid, en relation, som bliver til netværk.

Kenan: Hvad skal det enkelte individ gøre? Man kan som det mindste starte med at sige hej til sin nabo. Det er det mindste man kan gøre som et menneske.

Det er vigtigt at komme i gang med dialog som individ, dette kan være hvor som helst, man skal ikke holde sig skjult. Det er vigtigt at starte med snakke om hvad som helst, undgå politik ☺, man skal bare komme i gang. Det er vigtigt at opbygge tillid overfor hinanden og på denne måde danne netværk.

Som forening kan man tilbyde sig institutioner, kirker osv. og på denne måde indgå i forskellige netværk og danne sig et netværk. Dialog Forum gør for eksempel dette, hvilket vi som Dialog Forening har hørt positive ord for.

Søren Markussen:

Jeg laver 3 minutter (korte filme om individer i Gellerup), Opgang 2, YouTube, jeg vil ændre folks billeder af folk herude. TV2 Østjylland betaler ikke, men Statens Kunstråd. Det er et forsøg på at give et andet billede. Det er ikke let at gøre det, og dem, jeg interviewer, har velbegrunderet skepsis. Folk åbner ikke lige døren uden videre, og det er sundt, men dette tager tid. TV2 vil ikke vise programmerne om aftenen. Men de går kl 2350 hver mandag hele året. Det er en nyhed at møde mennesker, der er optaget af sit liv.

Senay: Min forskel udgør jeg ved at vise at jeg er her. Min telefon ringer hele tiden og jeg giver retningslinjer.

Kenan: Jeg gør noget ved at sidde her og prøver på at bidrage positivt, og bl.a. stå til rådighed for unge hvad det angår hjælp til lektier og generel vejledning indenfor uddannelse.

Janni: Jeg tænker at jeg bidrager på to planer: Jeg viser at jeg ikke mister noget ved at være åben og møde andre ligeværdigt. Jeg arbejder for at anerkendende tilgang og inddragelse i højere grad bliver Red Barnet Ungdoms kultur og jeg er f.eks. med i et venskabfamilieprojekt; mange bakker op om det, og det efter kun to måneder.

